

Az Úr napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 90:4; Máté 24:43-51;
János 21:15-17; 2Péter 3:1-18**

„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek” (2Pt 3:11, RÚF).

Régebbi korokban megbízhatatlannak, sőt még veszélyesnek is tartották azokat, akik nem hittek Istenben. Miért? Az elgondolás egyszerű: ha nem hittek Istenben, akkor nem hittek a jövőbeli ítéletben sem, aminek a során felelniük kell majd a tetteikért. Ennek ösztönzése nélkül pedig hajlamosabbak lehettek a rosszra.

Bár ez a fajta gondolkodás ma elavultnak (és „politikailag inkorrektnek”) számít, nem vitatható a mögötte meghúzódó logika és értelem. Természetesen sokaknak nincs szüksége a jövőbeli ítélettől való félelemre ahhoz, hogy helyesen cselekedjenek, viszont az Isten számonkérésének távlata bizonyosan készíthet a helyes magatartásra.

Ahogy azt már láthattuk, Péter bátran figyelmeztette a gonoszságok elkövetőit Isten ítéletére, amiről a Biblia világosan elmondja, hogy be fog következni. Péter ebben a szövegösszefüggésben félreérthetetlenül beszél az utolsó napokról, az ítéletről, Jézus második eljöveteléről és arról az időről, amikor *„az elemek pedig megégve felbomlanak”* (2Pt 3:10). Tudta, hogy mind bűnösök vagyunk, és mivel ilyen kilátásaink vannak, felteszi a kérdést: *„milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben”* (2Pt 3:11)?

A TEKINTÉLYEK SORA

Péter azoktól a veszélyes tanításoktól óvta az olvasóit, amelyekkel az egyháznak szembe kellett néznie. Óvatosságra intett azokkal szemben, akik ugyan szabadságot ígérnek, a Krisztusban megígért szabadsággal ellentétben azonban inkább visszavezetik az embereket a bűn fogságába.

Sajnos nem ez volt az egyetlen hamis tanítás, amivel az egyháznak szembe kellett néznie. Jön még más is, ami szintén veszélyes. Ám mielőtt Péter mondaná a konkrét figyelmeztetést, még valami egyébről ejt szót.

„Ez már a második levél, szeretteim, amelyet hozzátok írok: ezekben emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkozásotokat, hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai” (2Pt 3:1-2, RÚF). Mi Péter mondanivalója itt, és miért kell az olvasóinak figyelnie arra, amit leír? Lásd még Jn 21:15-17!

2Pt 3:1-2 verseiben az apostol a „szent próféták” ihletett szavaira emlékezteti olvasóit. Így ismét a Bibliához, az Ószövetséghez irányította vissza őket. Azt idézte fel az emlékezetükben, hogy „igen biztos nálunk a prófétai beszéd” (2Pt 1:19). Egyértelművé akarta tenni, hogy hitük Isten Igéjén alapszik. Nincs olyan gondolat az Újszövetségben, amely igazolná, hogy az Ószövetség már érvénytelen vagy kevésbé fontos lenne. Épp ellenkezőleg! Az Ószövetség bizonyágtétele alapozza meg az Újszövetség érvényességét és Péternek a Jézusról szóló állításait.

Viszont több minden rejlik még ebben. Ezek után Péter az ószövetségi „szent prófétáktól” a saját felhatalmazásáig húz világos vonalat, mint aki az Úr és a Megváltó egyik apostola. Félreérthetetlenül jelenti ki, hogy az Úrtól való elhívása indítja tettekre. Nem is csoda, hogy ilyen meggyőző erővel és bizonyossággal szól! Tudta, honnan származik az üzenete.

Miért elengedhetetlenül fontos, hogy Isten Igéje, nem pedig a kultúra vagy a saját megítélésünk, érvelésünk legyen a legfőbb tekintély az életünkben? (Végére is, mi másért tartanánk meg a hetedik napi szombatot, ha nem Isten Igéje miatt?)

A CSÚFOLÓDÓK

Miután Péter felhívta olvasói figyelmét, hogy „*megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről*” és arról, amit az Úr és Megtartó az apostolok által üzent (2Pt 3:2), rátért a konkrét figyelmeztetésre. Talán mivel tudta, mennyire veszélyes lenne az a bizonyos tanítás, nyomatékosítani akarta, hogy milyen felhatalmazás alapján írt.

Olvassuk el 2Pt 3:3-4 verseit! Milyen érvekkel állnak majd elő, akik szkeptikusak Krisztus visszajövetelével kapcsolatban?

Lényeges a hasonlóság azok között, akik hamis szabadságot hirdetnek és akik kétkednek a második eljövetelet illetően. Az első csoport tagjai „*a testet követvén, tisztátalan kívánságokban*” (2Pt 2:10), Krisztus visszatérésének tagadói pedig „*a saját kívánságaik szerint járnak*” (2Pt 3:3).

(Az nem csupán véletlen egybeesés, hogy a bűnös kívánságok hamis tanításokhoz vezethetnek, ugye?)

Arra figyelmeztet, hogy a csúfolódók ezt az irányított kérdést teszik majd fel: „*Hol van az Ő eljövetelenek ígérete*” (2Pt 3:4)? Ezzel megkérdőjelezik a keresztények régi hitét, hogy Jézus visszajön majd a földre, mégpedig hamarosan. Mindezek után, különösen azért, mert az utolsó napokról szól, a csúfolódók megemlítik azt a tagadhatatlan tény, hogy már sok keresztény meghalt, mégis minden úgy megy tovább, mint azelőtt.

Első ránézésre ez nem logikátlan kérdés. Ellen G. White szerint még a szent Énókh is látta, hogy az igazak és a gonoszok „együtt térnek a porba, és hogy ez a végük” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 58. o.), ami valóban aggasztotta. Ha még az özönvíz előtt élt Énókh is vívódott ezzel a kérdéssel, akkor mennyivel nagyobb küzdelmet jelenthet ez azoknak, akik az utána következő évezredekben éltek, egészen az „utolsó időig”?

Ma mi a helyzet velünk, hetednap Adventistákkal? Már a nevünk is Krisztus második eljövetelenek gondolatát hirdeti, Ő azonban még mindig nem jött el. Valóban szembe kell néznünk a csúfolódókkal, ahogy Péter azt előre megmondta!

Hogyan birkózunk meg a saját hitéletünkben azzal, hogy Krisztus még nem jött vissza? Beszéljünk a válaszainkról szombat az osztályban!

EZER ESZTENDŐ OLYAN, MINT EGY NAP

2Pt 3:8-10 versében hogyan felel az apostol a csúfolódók érvére? Mit mond, ami még most is segít megérteni, hogy Krisztus miért nem tért eddig vissza?

Péter a világ változatlanságának érvére válaszol. Emlékezteti hallgatóit: nem igaz, hogy a világ nem változott a teremtés óta. (Figyeljük meg, Péter egyenesen visszamegy az Igéhez mint hiteles forráshoz!) A kirívó gonoszság időszakai után Isten özönvízzel pusztította el a földet (2Pt 3:6). Az özönvíz pedig nagyban megváltoztatta a világot, ami a mai napig úgy is maradt. Ezek után Péter elmondja, hogy a végső pusztítás nem víz, hanem tűz által következik be (2Pt 3:10).

Majd hozzáteszi: *„egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap”* (2Pt 3:8). Péter ekkor Zsolt 90:4 szavain gondolkozhatott: *„Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrváltásnyi idő éjjel”* (RÚF). Vagyis nekünk más fogalmaink vannak az időről, mint Istennek. Tehát óvatosnak kell lennünk az idővel kapcsolatos megítélésünkben!

Emberi szempontból Krisztus visszajövele valóban késni látszik. Mi viszont csak emberi nézőpontból látjuk a dolgokat. Isten szemszögéből nézve nincs késlekedés. Sőt, Péter szerint azért kaptunk még időt, mert az Úr így mutatja ki a türelmét. Nem szeretné, ha bárki is elveszne (2Pt 3:9). Azért adta az időtöbbletet, hogy sokak megtérésére lehetőséget biztosítson.

Viszont Péter figyelmeztet is bennünket: nem élhetünk vissza Isten türelmével, nem halogathatjuk a Jézussal kapcsolatos döntésünk meghozatalát. Az Úr napja olyan váratlanul jön el, mint éjjel a tolvaj. Valószínűleg arra számít a tolvaj, hogy éjszaka majd észrevétlenül el tud osonni. Az Úr napja valóban váratlanul jön el, viszont nem marad észrevétlen! *„...az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégyve felbomlanak”* (2Pt 3:10) – mondja Péter. Üzenete hasonlít Páléra: *„Íme, most van itt a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja”* (2Kor 6:2, RÚF)!

ÉS AKKOR MI VAN?

Egy fiatalember bizonytságot akart tenni az édesanyjának. Beszért neki Jézus haláláról és visszajövetelének ígértéről. Büszke volt magára, mert úgy gondolta, hogy elég szépen beszért. Amikor befejezte a Jézusról és a második adventről szóló kis prédikációját, az édesanyja ránézett és megkérdezte: „Jó, de mi köze van ennek hozzám?”

Olvassuk el 2Pt 3:11-13 verseit! Hogyan válaszol Péter erre a kérdés-re: „Jó, de mi köze van ennek hozzám?” Lásd még Mt 24:43-51!

Ahogy azt korábban is elmondtuk, már a nevünk is (hetednapí adventista) mutatja, hogy hiszünk Krisztus visszajövetelének valóságában. Ez a tanítás alapvető fontosságú. Az egész keresztény hit értelmetlenné válna Krisztus visszajövele és annak ígértetei nélkül. Vajon nem fenyeget az a veszély, hogy olyanok leszünk, mint a rossz szolga Mt 24:43-51 példázatában? Talán nem követünk el olyan gonoszságokat, mint a példázat szereplője, de itt nem is az a lényeg (végső soron ez egy példázat). Inkább arra figyelmeztet, hogy könnyű lejjebb tenni a mércét, különösen a másokkal való bánásmódunkban, könnyű a világhoz hasonlítani és elveszíteni a lelkesedést az Úr visszajövelel kapcsolatban.

Időnként valóban lesz dolgunk olyanokkal, akik táblázataikkal és prófétaí számításaikkal azt állítják, hogy tudják Krisztus visszajövetelének az idejét. Ám minket, hetednapí adventistákat többnyire nem annak a veszélye fenyeget, hogy meg akarnánk határozni Krisztus közeli visszajövetelének az idejét. Inkább az fenyeget, hogy az évek múlásával a második advent ígértete kezd jóval kisebb szerepet kapni a gondolatainkban.

Igen, minél tovább vagyunk itt, annál közelebb kerülünk a második adventhez. Másrészt viszont minél tovább vagyunk itt, annál könnyebb így gondolkodnunk: olyan távoli még a visszajövele, hogy valójában nincs hatással a mindennapi életünkre. A Szentírás figyelmeztet erre az elbizakodottságra. Ahogy Péter is mondta: ha Jézus valóban visszajön és ítélet vár ránk, akkor keresztényként szent, istenfélő életet kell élnünk (2Pt 3:11)! A második advent valóságának, akármikor is következik be, hatással kell lennie arra, ahogy most élünk.

Mennyire befolyásolja a mindennapi életünket és a gondolkodásunkat a második advent valósága? Mit árul el a válaszuk az életünkről és a hitünkről?

AZ UTOLSÓ FELHÍVÁS

Péter egy olyan témával fejezi be a levelét, ami már az elejétől fogva megmutatkozott: éljünk szent életet és vigyázzunk, nehogy félrevezessen „*az istentelenek*” tévelygése (2Pt 3:17)!

Olvassuk el 2Pt 3:14-18 versei! Kihez intézi Péter ezt a felhívást? Mitől óv bennünket?

Milyen érdekes, hogy apostoli levele végén Péter „*a mi szeretett atyánkfia Pál*” írásaira utal (2Pt 3:15). Pál is írt arról, hogy Jézus második adventjére várva békében kell élnünk és használjuk ki az időt a szent élet kialakítására (lásd Róm 2:4; 12:18; Fil 2:12).

Figyeljük meg azt is, ami kitűnik Péter utalásából, hogy Pál írásait már a kereszténység történelmének korai szakaszában is nagyra becsülték. Azt nem tudjuk megállapítani, hogy írásainak teljes, az Újszövetségben megtalálható gyűjteményére utal-e Péter vagy annak csupán egy részére. Mindenesetre a megjegyzései mutatják, hogy Pál leveleit nagy tisztelet övezte.

Végül Péter megjegyzi, hogy Pál írásait félre lehet magyarázni, ahogy a Szentírás többi részét is. Szó szerint a görög *grapha* szó „írasokat” jelent, de ebben az összefüggésben egyértelműen „szent írasokat” jelent, mint Mózes és a próféták könyvei. Igen korai bizonyíték ez arra, hogy Pál írásainak már a héber Bibliához hasonló tekintélye volt.

Nem nehéz elképzelni azzal kapcsolatban, amit korábban olvastunk a hamis tanítókról, akik szabadságot ígértek, hogy bűnös magatartásukat menteggetve hivatkoztak Pálnak a szabadságról és kegyelemről szóló írásaira. Pál erősen kiemelte az egyedül hit általi megigazulás gondolatát (Róm 3:21-22), de az írásaiban sehol nem ad engedélyt a bűnre (lásd Róm 6:1-14). Neki is fel kellett lépnie e tévedés ellen, azzal kapcsolatban, hogy mit prédikált és tanított a hit általi megigazulásról. Péter figyelmeztetett, hogy akik mégis elferdítik Pál írásait, „*a maguk vesztére*” teszik azt (2Pt 3:16, RÚF).

Milyen döntéseket hozhatunk meg éppen most, hogy olyan életet élhessünk, amire Isten elhívott Krisztus Jézusban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A saját szemszögünkből úgy tűnhet, mintha a második advent sokat késne. Jézus nyilván tudta, hogy ezt fogjuk érezni, ezért néhány példázatban figyelmeztetett is: mi történhet, ha nem vagyunk éberek és nem vigyázunk ebben az időben. Vegyük például a két szolga történetét Mt 24:45-51 verseiben (amelyet a szerdai tanulmányban említettünk)! Mindketten számítottak rá, hogy a gazda majd visszatér, viszont más-más következtetésre jutottak azzal kapcsolatban. Az egyik elhatározta, hogy folyton készen kell állnia, mert a gazda akármikor visszaszajöhet. A másik azt mondta, hogy a gazda késlekedik, ezért gonoszságra használta ki a lehetőséget. „Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten azt parancsolja meg nekünk, hogy vigyázzunk. »*Boldogok azok a szolgák, kiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál*« (Lk 12:37). Azok, akik vigyázva várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménykedéssel várokoznak. Krisztus érkezésének a várása arra indít bennünket, hogy féljük az Urat, és féljünk a bűnre kiszabott ítéleteitől. Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, amely abból áll, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva várokoznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmességükkel” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 538. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljük meg az osztályban a második adventtel kapcsolatos hétéfői kérdést! Milyen különböző módokon viszonyulhatunk ahhoz, hogy Krisztus még nem jött vissza? Mit tanulhatunk egymás válaszaiból?
- 2) Milyen tanításhoz, gyakorlathoz és hithez ragaszkodunk hetednap adventistaként, amely nem a kultúrából, a józan ész szavából vagy a hagyományból ered, hanem egyedül Isten Igéjéből?
- 3) „Az nem csupán véletlen egybeesés, hogy a bűnös kívánságok hamis tanításokhoz vezethetnek, ugye?” – olvastuk a héten. Miért nem véletlen egybeesés? Miféle kapcsolatok lehetnek közöttük?
- 4) Albert Einstein bemutatta a világnak az elképesztő gondolatot, hogy az idő nem abszolút. Azaz, attól függően, hogy hol vagyunk és milyen gyorsan mozgunk, a mi viszonyítási alapunk különbözni fog másokétól. A lényeg, hogy az idő rejtélyes, nem értjük egészen. Hogyan segít ez a gondolat felismerni, hogy Isten számára nem ugyanazt jelenti az idő, mint számunkra, különösen azt illetően, hogy Krisztus még nem tért vissza?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

ADVENT DRÁGA FÉNYE

Az idő már bontogatja titkát,
mit Dániel bezárt, feltört a pecsét.
Eget ostromló emberi tudás
mámorától megdicsőült az ész

hiszik sokan, de mi haszna ennek,
ha a lélek sötét, tudatlan marad?
– Már a világ nagy Adventjét éljük,
közeleg a végső pillanat.

Őszbe hajlik minden a világon:
Mit Dániel bezárt, feltört a pecsét.
Lábunk elé hullanak a jelek:
Valaki küldi üzenetét.

Valaki a világ ősz fejére
csillogó dért hullat korona gyanánt,
s a vén Idő hajlott méltósággal
epekedve várja fenséges Urát!

Kezében a bevégezett múlttal
félőn nyitogatja a legszebb jelent,
s alázattal tárja szét karjait,
ha egy-egy hajnal még feldereng:

A kegyelem reánk hullik
mindennap még, mert olyan szánandók vagyunk,
s kibomlik előttünk egyre jobban
a jelenért megfizetett múlt.